

Hertugen red fra Kolding by

Hertugen red fra Kolding by
og ind til Åbenrå.

Her holder hertugens mænd.

Hannem mødte en kærling, hun var usky;
så vide går sagnen fra.

De komme ikke end.

2. Hør du gode gamle kærling,
du est så gammel en kvinde;
jeg beder, du vil ikke dølgje for mig
det længste, som du kan minde.

3. ”Sanden vil jeg dig kære søn sige;
jeg vil ikke for dig lyve;
mig mindes vel konger i Danmark
henved halvfemsindstyve.

4. Først da mindes mig hannem kong Dan,
han var her konning først.
Efter hannem kom Humble og Lothar hans sønner
og så han Skjold, den drost.

5. Mig mindes og hannem Luse-kong;
han var en konning under ø.
Så mangan ulov den lagde han på;
så skammelig fik han død.

6. Så mindes jeg Gram med sin guldkølv,
og seksten de konger vare,
som førte krig til land og vand
indtil kong Friedløf hin snare.

7. Så da kom hans fader kong Frode;
han ligger ved Værebros.
Og da blev født den Højeste søn,
som kød og blod tog på.

8. Fra Frode til Gøtrik, mindes mig ret,
vare konger otteogtyve.

Så vise i sind, så stærke i mod,
som klerker derom monne skrive.

9. End vare de elleve konger vist,
som kronen havde at eje,
før Gorm hin grumme kom lakkendes frem,
– han ligger i Jelling-høje.

10. Hans dronning hed Thyra Danebod,
hun byggede kloster og kirker.
Da var jeg en halvvoksen mø,
bar sten til Danevirke.

11. Mig mindes og hannem Harald Blåtand,
– Svend Tveskæg var hans søn –
Knud hin store og hans søn Knud hårde;
Engeland napped deraf røn.

12. Magnus hin gode af Norge hid kom;
han stridde på Lerskovs-hede.
Svend Estridsøn var en konge så lærd,
havde han kunnet stillet sin vrede.

13. Hans fire sønner: Harald og Knud,
i Odense blev de slagne;
Oluf Hunger og Erik Ejegod,
de bleve til konger tagne.

14. Kong Nilaus og kong Erik Emun,
Erik Lam hin milde og spage.
Kong Valdemar fik da riget alene,
som Svend og Knud omdroge.

15. Mig mindes Knud og Valdemar Sejr;
St. Erik og Abel umilde.
Christopher og hans søn Erik Glipping,
Marsk Stig ved livet skilde.

16. Så kom Menved og kong Christopher.
Bernger den beske blomme.
Valdemars datter var dronning Margrethe;
vi begge af samme rod komme.”

17. ”Mig tykkes du est en kærting led;
du est så gammel en kvinde.
Jeg vil ride mig til Hedeby
en væner’ der at finde.”

18. ”Ikke er jeg en kærting led,
om jeg bær stav og pose.
Ej heller est du en ridder god,
for du haver sribede hose.

19. Ikke er jeg en mareminde,
at jeg haver runken lår.
Og ikke est du en ridder bold,
for du haver kruset hår.”

20. Hertugen tog sin hest ved spore,
han lod ad vejen donne.
Kærtingen snør’de sine støvler ad ben,
hun lod fast efter lonne.

21. Hertugen red, så fast han rendte,
kærtingen løb langt omkring.

Her holde hertugens mænd.

End var hun kommet til Urnehoved,
før dommeren satte landsting.

De komme ikke end.

Vísan er upprunaliga at finna í Hundredvisebogen (1591) hjá Anders Sørensen Vedel. Men í Føroyum er vísan mest kend úr Danske kæmpe- og folkeviser, har hon er nr 1. Vísan verður nevnd Dansk kongetal og er helst yrkt umleið 1350 í Sønderjylland - og hevur helst eitt politiskt innihald um hertúkadómini mórtvegis kongaríkinum. Axel Olrik hevur skrivað um hetta. jd.

Orðafrágreiðingar. Ørindi 6. guldkølv: kelvi, gassi. 11. napped deraf røn: slappa at royna tað. 17. væner’: vænari, vakrari. 19. mareminde: kelling, havfrúgv, marra. 19. runken: rukkut. 20. donne: dundra avstað. 20. lonne: fara aftaná.